

2014. július 20.-23.

Kangaatsiakban végül nyugalmas éjszakánk volt, és apálykor sem ért le a hajó alja, bár ugye ebben a megfelelő adatok híján csak reménykedni tudtunk. Időben indultunk Upernavik felé, amely a pilot könyv szerint az utolsó hely ahol még minden szolgáltatás elérhető. (Mármint üzemanyag, víz, élelmiszer és kórház, mert egy jó kis operett előadásért azért innen még elég sokat kellene utazni, MR vizsgálatot pedig legközelebb Dániában végeznek. Persze kinek mi a szolgáltatás, ugye?) Nekünk mindenesetre Upernavik nagyon jó megálló az átkelés előtt, főleg ha még internet hozzáférés is lesz a jégjelentés letöltéséhez. A szél eleinte nagyon kedvező volt, félszél kb. 10-15 csomónyi látszólagos széllal. (Vérébeli vitorlázók nyilván valami másra esküsznek, de nekem ez a tuti. Nem billeg úgy a hajó, mint hátszélben, de nem is dől úgy, mint negyedszélben. Az ereje elég nagy hozzá, hogy vigye a hajót, de még nem kell reffelni a nagyvitorlát. Minden napra ilyet kívánnék. Mondjuk, kívánok is, abban hiba nincs, csak ritkán jön be.) A szél iránya később meglehetősen bizonytalanra vált a sok szigetecske miatt és sűrűsödtek a jéghegyek is, de jól haladtunk. Csenge kormányzott, Zoli Kristóffal valami nagyon vicces fiús játékot játszott a fedélzeten, én meg kimertem a fenékvizet. Mindenki érdemei szerint☺.

Közeledvén a városhoz már egész sok jég volt. Főleg ahhoz képest, hogy teljes vitorlázattal mentünk és a szél is közelítette a 20 csomót, de ügyesen szlalomoztunk s elértük a kikötőt.

Behajózni nem is volt olyan egyszerű feladat. Jobb oldalon zátonyok, középen meg egy természetes, a víz alatt széles szoknyájú jéghegy állta el az utat, így nem maradt túl sok hely. Pár évvel ezelőtt, jeges tapasztalatok nélkül még szorult volna zabszem, de most úgy csusszantuk be, hogy öröm volt nézni. A kapitány arcát még egy aprócska gondfelhő sem árnyékolta, de ennek okát inkább abban láttam, hogy időben sikerült megtennie a kikötés előtti rituálét, vagyis elment pisilni. Kikötöttünk hát a móló mellett álló harmadik hajóra negyedikként. Jóleső érzés volt, hogy a bent lévő hajó legénysége már a fedélzeten várt bennünket. Ennyi vitorlás hajót egyszerre még nem is láttunk grönlandi kikötőben. Reméltük itt jó és nyugodt helyünk lesz. Nem számítottunk arra, hogy kevesebb, mint 24 óra leforgása alatt hatszor fogunk átkötnünk máshová, akár egy óra alatt kétszer, vagy épp az éjfélteljes napsütésben. Az úgy kezdődött... Megnőtt a szél és sajnos ebben a teljesen nyitott kikötőben minden hullám utat talált magának. Először a belül álló két hajó döntött úgy, hogy átállnak máshová. Egyikőjük egy móló melletti hajóhoz, a másik meg horgonyra. Ezt a manővert sikerült

egyszerű átkötéssel megoldani. Ezt követően még estebédelni is jutott időnk. Mindeközben egy újabb, jó nagy, 69 lábás vitorlás érkezett a kikötőbe és beóvatoskodott a szemközti mólóhoz. Ezt követően sebtiben rákötött az a hajó, aki az előbb még a móló túloldalán állt, és akit elűzött onnan egy jéghegy. A jéggel a horgonyon álló hajónak is gondja akadt, mert egy másik kíváncsi darab élénken érdeklődött a horgonyláncuk iránt. Ők nem estek ám kétségbe, bepattantak hárman a gumicsónakba, amin szerencsére volt méretes motor és némi vesződség árán ugyan, de simán kitolták a náluknál hússzor nagyobb jégdarabot a kikötőből. Nem is mert többet még visszakukucskálni sem. Eközben a mellettünk álló hajó is úgy döntött, hogy tekintettel a romló időjárásra inkább átmegy a sziget túloldalára valami öbölbe, tehát nekünk is indulni kellett. Mi inkább a túlsó mólóhoz álltunk harmadiknak, bár ott a jégűzött külső hajó nem fogadott valami kitörő örömmel, de azért segítettek. Mivel Csege már napok óta emlegette a családi mozizást ekkor láttuk elérkezettnek az időt egy kis filmnézésre, gondolván, hogy most már csak lesz egy kis nyugalom. Ám alig indult el Kirk kapitány az Enterprice úrhajóval (ma éppen rám esett a filmválasztás sora☺) ismét kopogtak az ablakon. Érkezett egy újabb hajó a kikötőbe –mi van itt, valami vitorlástalálkozó???- aki elsőre leparkolt ugyan a szemközti mólóhoz, ám hamarosan rájött, hogy az számára sem elég biztonságos. Átjött hát a mi oldalunkra, viszont nálunk a jégűzött műanyag hajó állt középen, akinek nem lett volna jó helye a 3 fémhajó között, ezért ki kellett állnunk, hogy az új hajó

lehesse a sorban a második, lévén ő nehezebb nálunk. Ezzel a manőverrel hajnali negyed egyre végeztünk, de legalább nem volt sötét, és így a látási viszonyok jók voltak. Mi még befejeztük a filmnézést, így reggel nem keltünk túl korán. Délelőtt egy kicsit sétáltunk a parton, majd rohamléptekkel tértünk vissza, hogy az érkező halászhajót a mólóhoz engedjük.

Mind a 4 vitorlás szépen kisorjázott az öbölbe. Nekünk nagy mázlink volt, mert Zolinak volt egy B terve, oldallal rákötöttünk egy halászhajóra. A többiek meg szépen nagyság szerint visszaálltak. Mellőlünk a délután folyamán aztán

elment a haláshajó, így a mellette állóra kötöttünk át. Ez lett a 6. helyünk 24 óra alatt. Közben még 3 vitorlás érkezett, igaz egy távozott is. Mielőtt valakit túlzottan fellelkesítene ez a sok vitorlás, és marina építésre adná a fejét, el kell mondanunk, hogy csak ebben az egy hónapban jönnek ide a hobbi hajósok, akkor is csak azért, hogy feltöltsék a készleteiket.

Érdekesség: rajtunk kívül itt mindenki az Észak-nyugati Átjárón akar átmenni. Ők biztos tudnak valamit. Talán most nagyon kedvező a csillagok állása, ugyanis tavaly a hírek szerint mindössze 1 hajó jutott át. Reméljük, az idén sokkal többen lesznek. Mi egyelőre tartjuk magunkat az eredeti tervhez és a kanadai Pond Inlet kikötőjét célozzuk meg, ha kedvező lesz a jéghelyzet. Szerencsére itt a hajósok nagyon barátságosak és segítőkészek, így már sok hasznos információra, és kedves ismeretségre tettünk szert.

Upernavik városát még nem ismerjük olyan jól, mint a kikötőt, amelyről lassan elmondható, hogy „Minden sarkon álltam már”, de végre futotta időnkől egy kis városnézésre is. A hajósoknál van egy olyan szabály, miszerint mindig kell a hajónál maradnia valakinek, aki érdeemben tud cselekedni, ha változik a helyzet, például felerősödik a szél, vagy át kell állni másik helyre. Ennek eddig egy kikötőben sem volt jelentősége, itt azonban annál inkább. Mi ugyan eljártunk a gondolattal, mi lenne, ha Kristóf maradna..... de végül a Kapitány kisajátította magának ezt a feladatot. Ugye mondanom sem kell, hogy mire visszatértünk a parti sétából, Zoli a hajónkkal már ismét más helyen állt?

A városnézéshez dingibe szálltunk Csengével és Kristóffal, hogy felderítsük a várost. Elsőre a tankolási lehetőséget, ami ugyan nem az elsőszámú turistalátványosság, de a továbbhaladásunkhoz roppant fontos. Ezt követően a múzeum keresésére indultunk. Az útikönyv ugyanis ódákat zengett róla. Nos, a múzeumot bezárták. Hogy a kulccsal mi lett azóta: elrejtették, elvesztették vagy elásták azt nem lehet tudni. Ez utóbbi azért nem túl

valószínű, mert ásni a sziklába ugye nem nagyon lehet. A múzeum viszont nem nyit ki egyhamar, az biztos.

Az ásással kapcsolatban még annyit, ez egy olyan település, ahol bizonyos részeken nincs csatorna. A Polgármesteri Hivatalban például WC csésze helyett egy tartály van,

amibe nemes egyszerűséggel beletesznek egy fekete kukászsákok. Így még a vízöblítést is megspórolják. De becsületükre legyen mondva a kórházban azért olyan a WC, ami nálunk megszokott. Persze azért olyan is van, amiért mégis megéri ásni, vagyis elhordani a hegyoldal egy részét: mégpedig egy focipálya. Ilyen normál méretűt, ami még vízszintes is, talán csak a fővárosban láttunk. Zoli mindig mosolyogva emlegeti azt a városkát ahol volt ugyan foci pálya, de csak úgy tudták kialakítani, hogy lejtett. Talán ez lehetett a hazai pálya előnye?